

Papeževa poslanica za svetovni misijonski dan 2022: »Boste moje priče« (Apd 1,8)

<https://www.vaticannews.va/sl/papez/news/2022-01/poslanica-papeza-franciska-za-svetovni-misijonski-dan-2022-bos.html>

V četrtek, 6. januarja 2022, na praznik Gospodovega razglašenja, je izšla poslanica papeža Frančiška za svetovni misijonski dan 2022 na temo »Prejeli boste moč, ko bo Sveti Duh prišel nad vas, in boste moje priče v Jeruzalemu in po vsej Judeji in Samariji ter do skrajnih mej sveta« (Apd 1,8).

Papež Frančišek

Poslanica za svetovni misijonski dan

»Boste moje priče« (Apd 1,8)

Dragi bratje in sestre!

Te besede pripadajo zadnjemu pogovoru vstalega Jezusa s svojimi učenci, preden je šel v nebesa, kakor je opisano v Apostolskih delih: »Prejeli boste moč, ko bo Sveti Duh prišel nad vas, in boste moje priče v Jeruzalemu in po vsej Judeji in Samariji ter do skrajnih mej sveta« (Apd 1,8). To je tudi tema Svetovnega misijonskega dneva 2022, ki nam kot vedno pomaga živeti dejstvo, da je Cerkev po svoji naravi misijonarska. Letos nam daje priložnost, da se spomnimo nekaterih pomembnih priložnosti za življenje in poslanstvo Cerkve: ustanovitve Kongregacije *Propaganda Fide* – danes za Evangelizacijo narodov – pred 400 leti, in pred 200 let Družbe za širjenje vere, ki je skupaj z Družbo svetega otroštva in Družbo sv. Petra, apostola pred 100 leti doseglo papeško priznanje.

Zadržimo se pri teh treh ključnih izrazih, ki povzemajo tri temelje življenja in poslanstva učencev: »Boste moje priče«, do »skrajnih mej sveta« in »Sveti duh bo prišel nad vas.«

1. »Boste moje priče« – Klic vsem kristjanom, naj pričujejo za Kristusa. To je središčna točka, srce Jezusovega učenja učencem glede njihovega poslanstva v svetu. Vsi učenci bodo Jezusove priče po zaslugi Svetega Duha, ki ga bodo prejeli. Kot taki bodo

postavljeni po milosti, kamor koli bodo šli, kjer koli bodo. Kot je Kristus prvi poslani, torej Očetov misijonar (prim. Jn 20,21) in je kot takšen njegova »zvesta priča« (prim. Raz 1,5), tako je vsak kristjan poklican biti misijonar in Kristusova priča. In Cerkev kot skupnost Kristusovih učencev nima drugega poslanstva kot evangelizirati svet, ko pričuje za Kristusa. Identiteta Cerkve je evangelizirati.

Ponovno poglobljeno branje celote nam razjasni nekatere vedno aktualne vidike za poslanstvo, ki ga je Kristus zaupal učencem: »Boste moje priče.« Množinska oblika poudari *skupnostno-cerkveni značaj* misijonskega klica učencev. Vsak krščeni je poklican k poslanstvu v Cerkvi in po naročilu Cerkve. Poslanstvo torej vršimo skupaj, ne posamezno, v občestvu s cerkveno skupnostjo in ne na svojo pobudo. In četudi obstaja kdo, ki v neki zelo posebni situaciji sam izvaja evangelizacijsko poslanstvo, ga izvaja in ga vedno mora izvajati v občestvu s Cerkvijo, ki ga je poslala. Kakor je učil sv. Pavel VI. v Apostolski spodbudi *Evangelii nuntiandi*, meni zelo ljubem dokumentu: »Evangelizirati ni nikoli za nikogar individualno in izolirano dejanje, ampak je globoko cerkveno. Ko najbolj neznani pridigar, katehist ali pastir na najbolj odmaknjem kraju oznanja evangelij, zbira svojo majhno skupnost ali deli neki zakrament, tudi če je sam, vrši dejanje Cerkve, in njegovo dejanje je preko institucionalnih odnosov, pa tudi po nevidnih vezeh in globokih koreninah v redu milosti zanesljivo povezano z evangelizacijsko dejavnostjo celotne Cerkve« (št. 60). Dejansko ni naključje, da je Gospod Jezus svoje učence poslal v misijon po dva in dva, saj ima pričevanje kristjanov za Kristusa predvsem skupnostni značaj. Od tod bistveni pomen prisotnosti skupnosti, pa čeprav majhne, pri uresničevanju poslanstva.

Na drugem mestu se od učencev zahteva, da živijo *svoje osebno življenje v ključu poslanstva*. Jezus jih ne pošilja v svet samo zato, da bi misijonarili, ampak tudi in predvsem, da bi živeli poslanstvo, ki jim je zaupano; ne samo zato, da bi pričevali, ampak tudi in predvsem, da bi bili Kristusove priče. Kakor to pove apostol Pavel z zares ganljivimi besedami: »Vedno nosimo v svojem telesu Jezusovo umiranje, da bi se v našem telesu razodelo tudi Jezusovo življenje« (2 Kor 4,10). Bistvo poslanstva je pričevati za Kristusa, se pravi za njegovo življenje, trpljenje, smrt in vstajenje iz ljubezni do Očeta in do človeštva. Ni naključje, da so apostoli iskali zamenjavo za Juda med tistimi, ki so bili, kakor oni, priče vstajenja (prim. Apd 1,22). Kristus in to vstali Kristus je tisti, za katerega

moramo pričevati in čigar življenje moramo deliti. Kristusovi misijonarji niso poslani, da bi posredovali sebe, da bi pokazali svoje prepričljive kvalitete in sposobnosti ali svoje vodstvene talente. Namesto tega imajo vzvišeno čast, da v besedah in dejanjih ponudijo Kristusa, ko vsem oznanjajo veselo oznanilo njegovega odrešenja z veseljem in pogumom kot prvi apostoli.

Zato je konec koncev prava priča »mučenec«, tisti, ki da življenje za Kristusa, in tako vrača dar, ki nam ga je On dal v samem sebi. »Prvi nagib za oznanjevanje evangelija je Jezusova ljubezen, ki smo jo prejeli. Izkušnja, da nas ljubi On, ki nas je odrešil, nas nagiba, da ga ljubimo vedno bolj« (Evangelii gaudium, 264).

Končno pa v zvezi s krščanskim pričevanjem ostaja vedno veljavna ugotovitev sv. Pavla VI.: »Sodobni človek raje posluša pričevalce kot učitelje, ali če posluša učitelje, jih zato, ker so pričevalci« (Evangelii nuntinadi, 41). Zato je pričevanje evangeljskega življenja kristjanov temeljno za prenos vere. Po drugi strani pa ostaja enako nujna naloga oznanjevanja njegove osebe in njegovega sporočila. Dejansko isti sv. Pavel VI. nadaljuje: »Vedno je nepogrešljivo oznanjevanje, to besedno razglašanje sporočila. [...] Beseda vedno ostaja aktualna, zlasti kadar je nosilka Božje moči. Zato je še vedno aktualen aksiom sv. Pavla: »Vera je iz oznanjevanja« (Rim 10,17). Slišana Beseda nas vodi k veri« (prav tam, 42).

Pri evangelizaciji gresta zato zgled krščanskega življenja in oznanilo Kristusa skupaj. Eden služi drugemu. Gre za dvoje pljuč, s katerima mora dihati vsaka skupnost, da bi bila misijonarska. To popolno, skladno in veselo pričevanje za Kristusa bo zanesljivo privlačna sila za rast Cerkve tudi v tretjem tisočletju. Zato spodbujam vse, naj spet dobijo pogum, odkritost, tisto *paressio* prvih kristjanov, da bodo pričevali za Kristusa z besedami in deli, v vseh življenjskih okoljih.

2. »Do skrajnih meja zemlje« – Trajna aktualnost univerzalnega evangelizacijskega poslanstva.

Ko spodbuja učence, naj bodo njegove priče, vstali Gospod napoveduje, kam bodo poslani: »V Jeruzalem in po vsej Judeji in Samariji ter do skrajnih mej sveta« (Apd 1,8). Tu se zelo jasno pokaže univerzalni značaj poslanstva učencev. Zelo jasno se v skoraj koncentričnih krogih pokaže »centrifugalno« geografsko gibanje od Jeruzalema, ki ga judovsko izročilo

smatra kot središče sveta, v Judejo in Samarijo, ter končno »do skrajnih mej sveta«. Poslani so, da bi oznanjali, ne da bi se šli prozelitizem. Kristjan se ne ukvarja s prozelitizmom. Apostolska dela nam pripovedujejo o tem misijonarskem gibanju. Daje nam čudovito podobo Cerkve »v izhodu«, da bi izpolnila svoj poklic pričevanja za Gospoda Kristusa, ki ga usmerja Božja previdnost preko konkretnih okoliščin življenja. Prve kristjane so namreč preganjali v Jeruzalemu in zato so se razpršili po Judeji in Samariji in so povsod pričevali za Kristusa (prim. Apd 8,1.4).

Nekaj podobnega se še vedno dogaja v našem času. Zaradi verskih preganjanj ter vojnih razmer in nasilja, so številni kristjani prisiljeni zbežati iz svoje dežele v druge države. Hvaležni smo tistim bratom in sestram, ki se ne zapirajo v trpljenje, ampak pričujejo za Kristusa in za Božjo ljubezen v državah, ki jih sprejmejo. K temu jih je spodbujal sv. Pavel VI. glede na »odgovornost, ki pripada migrantom v državah, ki jih sprejmejo« (Evangelii nuntiandi, 21). Dejansko vedno bolj doživljamo, kako prisotnost vernikov različnih narodnosti bogati obraz župnij in jih naredi bolj univerzalne, bolj katoliške. Zato je pastorala migrantov misijonarska dejavnost, ki je ne smemo zanemarjati, in lahko pomaga tudi krajevnim vernikom, da ponovno odkrijejo veselje krščanske vere, ki so jo prejeli.

Navedba »do skrajnih mej sveta« mora spraševati Jezusove učence vseh časov in jih vedno priganjati, da gredo naprej od običajnih krajev, da bi pričevali o Njem. Kljub vsem zmogljivostim zaradi sodobnega napredka, tudi danes še vedno obstajajo geografska področja, na katera misijonarji, ki so Kristusove priče, še vedno niso prišli z veselim oznanilom o Njegovi ljubezni. Po drugi strani pa ne bo nobene človeške resničnosti, ki bi bila tuja pozornosti Kristusovih učencev pri njihovem poslanstvu. Kristusova Cerkev je bila in vedno bo »v izhodu« k novim geografskim, socialnim, bivanjskim obzorjem, k »mejnim« krajem in človeškim stanjem, da bi pričevali za Kristusa in za njegovo ljubezen vsem moškim in ženskam vseh ljudstev, kultur in socialnega stanu. V tem smislu bo poslanstvo vedno tudi *missio ad gentes*, kakor nas je učil 2. vatikanski koncil, zato bo morala Cerkev vedno iti dlje, preko svojih meja, da bo vsem oznanjala Kristusovo ljubezen. Glede tega bi se rad spomnil in zahvalil številnim misijonarjem, ki so svoje življenje namenili temu, da so šli »preko« in utelesili Kristusovo ljubezen do mnogih bratov in sester, ki so jih srečali.

3. »Sveti Duh bo prišel nad vas« – Vedno dovoliti, da nas okrepi in vodi Duh. Ko je učencem napovedal njihovo poslanstvo, da bodo njegove priče, je vstali Kristus tudi obljubil milost za tako veliko odgovornost: »Sveti Duh bo prišel nad vas in boste moje priče« (Apd 1,8). Po pripovedi Apostolskih del se je dejansko prav po spustu Svetega Duha na Jezusove učence zgodilo prvo dejanje pričevanja za Kristusa, mrtvega in vstalega, s kerigmatskim oznanilom, s tako imenovanim misijonskim govorom sv. Petra prebivalcem Jeruzalema. Tako se je začelo obdobje evangelizacije sveta s strani Jezusovih učencev, ki so bili prej slabotni, prestrašeni, zaprti. Sveti Duh jih je okrepil, jim dal pogum in modrost, da so pričevali za Kristusa pred vsemi.

Kot »nihče ne more reči: 'Jezus je Gospod,« razen po delovanju Svetega Duha (1 Kor 12,3), tudi noben kristjan ne more v polnosti in pristno pričevati za Jezusa Kristusa brez navdiha in pomoči Duha. Zato je vsak misijonarski Kristusov učenec poklican, da prepozna temeljno pomembnost delovanja Duha, da živi z Njim v vsakdanjosti in da stalno od Njega prejema moč in navdih. Ravno takrat, ko se počutimo utrujeni, brez navdušenja, izgubljeni, se spomnimo in se v molitvi zatecimo k Svetemu Duhu, ki – to hočem še enkrat poudariti – ima temeljno vlogo v misijonarskem življenju, da mu pustimo, da nas poživi in okrepi On, ki je neizčrpan božanski vir novih energij in veselja nad tem, da Kristusovo življenje delimo z drugimi. »Prejeti veselje Duha je milost. In je *edina moč*, ki jo moremo imeti za oznanjevanje evangelija, za izpovedovanje vere v Gospoda« (Sporočilo Papeškimi misijonskim družbam, 21. maja 2020). Tako je Duh pravi protagonist poslanstva: On je tisti, ki daje pravo besedo ob pravem času na pravi način.

V luči delovanja Svetega Duha hočemo tudi razumeti misijonske obletnice leta 2022. Ustanovitev Svete Kongregacije *de propaganda fide* leta 1622 je narekovala želja, da bi spodbujali misijonsko poslanstvo na novih ozemljih. Previdnostni uvid! Kongregacija se je izkazala kot ključna, da je evangelizacijsko poslanstvo Cerkve postalo v resnici takšno, neodvisno od vmešavanja svetnih sil, da bi ustanovili tiste krajevne Cerkve, ki danes kažejo tolikšno moč. Želimo si, da bi Kongregacija tako kot v preteklih štirih stoletjih z lučjo Duha nadaljevala in okrepila svoje delo pri usklajevanju, organiziranju in animiranju misijonskih dejavnosti Cerkve.

Isti Duh, ki vodi vesoljno Cerkev, navdihuje tudi preproste može in žene za izredna poslanstva. Tako je bilo tudi z nekim francoskim dekletom, Pauline Jaricot, ki je pred

natanko 200 leti ustanovila Združenje za širjenje vere. Njeno razglasitev za blaženo obhajamo v tem jubilejnem letu. Kljub negotovim razmeram je sprejela Božji navdih in sprožila mrežo molitve in nabirke za misijonarje, da bi verniki lahko dejavno sodelovali pri misijonih »do skrajnih mej sveta«. Iz te genialne zamisli se je rodil Svetovni misijonski dan, ki ga obhajamo vsako leto, in njegova nabirka je po vseh skupnostih namenjena vesoljnemu skladu, s katerim papež podpira misijonsko dejavnost.

V tem kontekstu omenjam tudi francoskega škofa Charlesa de Forbin-Jansona, ki je začel Družbo svetega otroštva za pospeševanje misijonske misli med otroki z geslom: »Otroci evangelizirajo otroke, otroci molijo za otroke, otroci pomagajo otrokom vsega sveta«; kakor tudi gospe Jeanne Bigard, ki je začetnica Družbe sv. Petra, apostola za podporo bogoslovcev in duhovnikov v misijonskih deželah. Te tri misijonske dejavnosti so bile priznane kot »papeške« pred natanko sto leti. Prav tako pod navdihom in vodstvom Svetega Duha je blaženi Paolo Manna, ki se je rodil pred 150 leti, ustanovil sedanjo Papeško misijonsko zvezo, da bi za misijone senzibiliziral in spodbudil duhovnike, redovnike in redovnice ter vse Božje ljudstvo. Član te zadnje ustanove je bil tudi sv. Pavel VI., ki mu je dal papeško priznanje. Te štiri Papeške misijonske družbe omenjam zaradi njihovih velikih zgodovinskih zaslug, pa tudi da bi vas povabil, da se v tem posebnem letu z njimi veselite zaradi dejavnosti, ki jih vršijo v podporo evangelizacijskega poslanstva vesoljne in krajevne Cerkve. Upam, da bodo krajevne Cerkve mogle v teh Družbah najti trdno orodje za negovanje misijonskega duha v Božjem ljudstvu.

Dragi bratje in sestre, še naprej sanjam o Cerkvi, ki bo vsa misijonarska in o novi pomladi misijonskega delovanja krščanskih skupnosti. Ponavljam Mojzesovo željo za Božje ljudstvo na poti: »Ko bi se le vse Gospodovo ljudstvo spremenilo v preroke« (4 Mz 11,29). Da, vsi v Cerkvi bodimo to, kar po krstu že smo: preroki, priče, Gospodovi misijonarji! V moči Svetega Duha in do skrajnih mej sveta. Marija, kraljica misijonov, prosi za nas!

Rim, Sv. Janez v Lateranu, 6. januarja 2022, Gospodovo razglašenje.
FRANČIŠEK

Prevod: *Vatican News*